

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
คำนิยม โดย ดร.เกริก มีมุ่งกิจ	9
คำนิยม โดย ดร.กุลชาติ จุลเพ็ญ	11
คำนำผู้เขียน	13
ความล้มเหลวไม่ใช่พ่ายแพ้แต่คือ บทเรียน	16
ความยิ่งใหญ่ของการให้	24
เพนกวินหัวใจตัณยู	30
จะทำงานหรือนอนอยู่บ้าน	35
ถึงทางเบี่ยงก็ต้องเสี่ยงเดิน	39
อยู่กับความรื่นรมย์	44
อยู่กับความไม่มี	49
20 วินาที “ความดี” เปลี่ยนชีวิต	54
ใบไม้ใบสุดท้าย	58
อดทนจนเกือบตาย	62
งานที่เราทำเหนื่อยที่สุดจริงหรือ	67
ตำแหน่งงานที่หนักที่สุดในโลก	72
แข่งใหม่กับปู่	77
แม่จนสอนลูก (Poor Mom Taught Me)	82
ช่างแม่	86
อะไรผลักดันชีวิตคุณ	90
ตามหาปริญญาหรือตามล่าความฝัน	95
ความฝันระหว่างเรียน	102
ใช้ชีวิตคิดแบบควายน้า	109
นกไม่เคยตายเพราะต้นไม้ล้มทับ	113
คิดต่างสร้างผลลัพธ์ใหม่	118

นิยามความสำเร็จด้วยตัวเอง	123
ต้องพยายามกี่ครั้งจึงจะสำเร็จ	127
รู้วันเริ่มต้น ก็รู้วันสำเร็จ	132
ทฤษฎีความบังเอิญ	135
ทฤษฎีบันไดเลื่อน (The Escalator Theory)	142
ก้อนหินสีดำ	146
มหัศจรรย์เลขศูนย์	151
หากเดิมพันด้วยชีวิตเราจะคิดไม่เหมือนเดิม	157
แค่ตั้งใจใฝ่ดีก็มีโอกาส	165
เงินเดือนน้อย	169
แรงเสียดทานกับทางเดินใหม่	172
กระจกที่ไร้เงา	176
เครดิตภาพ	181
เกี่ยวกับผู้เขียน	188

คำนำสำนักพิมพ์

ระหว่างภาพสองภาพ คือภาพคนเร่ร่อนที่คอยเดินเก็บเศษกระดาษ กระป๋อง และขวดพลาสติก ตามข้างถนน กับภาพข่าวอดีตเศรษฐีฆ่าตัวตายในบ้านพักหรู เพราะธุรกิจล้มเหลว ถูกฟ้องล้มละลาย

ความรู้สึกของแต่ละคนเมื่อได้เห็นภาพทั้งสองนี้ย่อมแตกต่างกันไปตามพื้นฐานความคิดและอารมณ์ แต่หากมองให้ลึกซึ้งและคิดวิเคราะห์อย่างละเอียดก็เห็นได้ว่า สิ่งสำคัญของสองภาพเหตุการณ์ดังกล่าวที่ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตและการตัดสินใจของคนในภาพทั้งสอง ก็คือ “กำลังใจ”

กำลังใจของคนเร่ร่อนที่มีอยู่เต็มเปี่ยม ทำให้เขายังคงสู้ชีวิตพยายามหารายได้ด้วยวิธีการเก็บเศษขยะที่คนอื่นไม่เห็นค่าไปแลกเป็นเงินเพื่อเลี้ยงตัวเอง และอาจจะเลี้ยงคนในครอบครัวอีกหลายชีวิตที่คอยอยู่ข้างหลัง

กำลังใจของอดีตเศรษฐีที่หมดไปไม่เหลืออยู่ ทำให้เขาตัดสินใจปลิดชีวิตตนเอง หนีจากภาระหนี้สินที่เขาคิดแล้วว่า หมดหนทางที่จะชดใช้ได้หมดในชาตินี้

กลับกันหากอดีตเศรษฐีได้รับกำลังใจที่ดีจากครอบครัว คนรอบข้าง หรือแม้แต่กำลังใจจากตัวเอง เช่นเดียวกับคนเร่ร่อน เขาก็อาจจะลุกขึ้นมาต่อสู้ คิดหาหนทางแก้ปัญหา ประนีประนอมกับเจ้าหนี้ สร้างอาชีพ สร้างรายได้ขึ้นมาใหม่ ทอยยชดใช้หนี้ได้จนหมด และอาจกลับมาเป็นเศรษฐีได้อีกครั้ง

ทรัพย์สินเงินทองเป็นของสำคัญก็จริง แต่ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด กำลังใจต่างหากคือสิ่งสำคัญที่สุดที่จะทำให้คุณยืนหยัดต่อสู้เพื่อมีชีวิตอยู่ต่อไป

“หมดตัวไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่หมดใจจะไรก็ไม่เหลือ” คือหนังสือที่รวบรวมเรื่องราวประสบการณ์ชีวิตทั้งของผู้เขียนเองและผู้ที่คนที่ผู้เขียนได้พบเจอ หลากหลายเรื่องราว หลายแง่มุม ล้วนเป็นตะกอน

ความคิดที่ผู้เขียนได้กลั่นกรองมาอย่างดี และนำมาแบ่งปันเพื่อเป็น
ประโยชน์ในการเสริมสร้างกำลังใจและแนวทางในการบริหารชีวิตแก่
ผู้อ่านทุกท่าน

กำลังใจสร้างได้และรายล้อมอยู่รอบตัว หากคุณยังหาไม่เจอ
หนังสือเล่มนี้ช่วยได้

โพสต์บุ๊กส์

คำนิยม

การบริหารชีวิตของคนเรานั้นนอกจากจะต้องมี “ปัญญา ความรู้ และพลังกำลังใจ” ที่ดีแล้ว “กำลังใจ” ที่ดีก็เป็นสิ่งที่สำคัญไม่แพ้กัน

ในวันที่ผมประสบกับปัญหาที่หนักหนาสาหัส แทบจะเอาตัวไม่รอด ลำพังการมีปัญญา ความรู้ และพลังกำลังใจ ไม่อาจทำให้ผมก้าวข้าม ปัญหาเหล่านั้นได้ หากผมปราศจาก “ต้นแบบที่ดี” นั่นคือ “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๑” พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตแบบพอเพียง รวมถึง “กำลังใจ” จากครอบครัว อันเป็นที่รัก และจากคนรอบข้างที่หวังดีกับผม ทำให้ผมยืนหยัด ลุกขึ้นต่อสู้อีกครั้ง จนเอาชนะปัญหาเหล่านั้นมาได้

วันหนึ่ง “Aj.Man” โทรศัพท์มาหาผม และเล่าถึงที่มาที่ไปของหนังสือ “หมดตัวไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ถ้าหมดใจอะไรก็ไม่เหลือ” Aj.Man บอกผมว่า “ประทับใจในการต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคในชีวิตของผม ตั้งใจจะนำไปถ่ายทอดให้บุคคลอื่นรับทราบ เป็นการส่งต่อบทเรียน และเป็นกำลังใจให้คนที่กำลังท้อแท้ หรือกำลังประสบกับปัญหาในชีวิตได้เรียนรู้ด้วย”

เมื่อผมได้อ่านต้นฉบับหนังสือเล่มนี้จบ และมีโอกาสได้พูดคุยกับ Aj.Man ที่จังหวัดพัทลุง ทำให้ผมพบว่าไม่เพียงแต่เฉพาะเรื่องของ “กำลังใจ” เท่านั้นที่สำคัญ แต่ยังมี “ความฝัน เป้าหมาย ความพยายาม ความตั้งใจ ความรัก ความกตัญญู ความเมตตา การมองโลกในแง่ดี การคิดถึงผู้อื่น และการได้ช่วยเหลือผู้อื่น” สิ่งเหล่านี้ จะหลอมรวมกันเป็นโครงสร้างพื้นฐานทางความคิด ส่งผลให้เราสามารถนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติ เพื่อต่อสู้กับชีวิต พิชิตเป้าหมายที่เราตั้งใจไว้ได้ ซึ่ง Aj.Man ได้สอดแทรกสิ่งเหล่านี้ลงในเนื้อหา กลายเป็น

เรื่องเล่าที่น่าสนใจมาก

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้อ่านทุกท่านค้นพบ “คุณค่าในชีวิต” และ “เป้าหมายของการมีชีวิตอยู่” โดยมีกำลังใจไว้คอยผลักดัน ฝ่าฟันทุกอุปสรรคที่เข้ามาในชีวิต เหมือนชื่อหนังสือเล่มนี้ “หมดตัวไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ถ้าหมดใจอะไรก็ไม่เหลือ”

ดร.เกริก มีมุงกิจ
ผู้ร่วมก่อตั้งโครงการ “คนกล้าคืนถิ่น”

คำนิยม

ขณะที่ท่านหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน ผมขอกล่าวให้ทราบก่อนเลยนะครับว่า หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่หนังสือเล่มแรกที่ “Aj.Man” หรือ ผศ.เอียรชัย พันธัง เขียนขึ้นมา แต่เป็นหนังสือเล่มที่สี่ที่นักเขียนท่านนี้ได้ถ่ายทอดแนวคิดและประสบการณ์การเรียนรู้ในการพัฒนาของตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาชีวิตและอุปสรรคที่ผ่านเข้ามา ซึ่งผู้อ่านเองอาจจะได้ประสบพบเจอในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของชีวิต จะได้มีหลักการคิดบวกเพื่อเปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาส หรืออาจจะพลิกชีวิตของตนเองให้กลับมาเดินบนเส้นทางที่ดีและมั่นคงก็เป็นได้

หนังสือ “หมดตัวไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ถ้าหมดใจอะไรก็ไม่เหลือ” เล่มนี้ ผมเองได้รับเกียรติจากท่าน ผศ.เอียรชัย ส่งมาให้อ่านต้นฉบับอีกเล่มหนึ่ง หลังจากที่ผมเคยเขียนคำนิยมให้หนังสือของท่านเล่มก่อนหน้าก็คือ “ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ ก็พัฒนางานได้” ซึ่งเป็นหนังสือที่เขียนให้คำแนะนำวิธีการทำงานที่ดีมาก เหมาะแก่ผู้ประกอบการและผู้ปฏิบัติงานในทุกระดับขององค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน โดยนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง และเห็นผลได้จริงดังที่ท่านเขียน ส่วนหนังสือเล่มนี้ท่าน ผศ.เอียรชัย ก็ยังมีที่เด็ดของความคิดนักวิชาการ ซึ่งคิดไม่ถึงว่าจะสามารถเขียนออกมาในแนวสร้างกำลังใจและแรงบันดาลใจให้แก่ชีวิตคนทั่วไปได้ดีเพียงนี้ เปรียบดังเช่นหลอดยาสีฟันที่เราบิบใช้จนแบน หรือรีดม้วนกลมจากปลายหลอดมาจนถึงปากหลอดแล้ว เราอาจคิดว่าเราใช้ยาสีฟันนี้หมดหลอดแล้ว แต่ท่าน ผศ.เอียรชัย ก็ยังแนะนำให้เราเอากรกรมาตัดครึ่งกลางหลอด แล้วเอาแปรงมาปาดยาสีฟันจากข้างในหลอดออกมาใช้ได้อีก แนวคิดของท่าน ผศ.เอียรชัย ช่างละเอียดและมองเห็นทุกอย่างเป็นโอกาสให้แก่ตนเองได้ตลอดเวลาจริงๆ

สำหรับเนื้อหาภายในหนังสือเล่มนี้ อาจจะมีเรื่องราวที่ผมเชื่อว่าผู้อ่านหลายคนคงเคยพบเห็นผ่านทางหน้าเฟซบุ๊กหรือถูกส่งแชร์ผ่านมาในโปรแกรมไลน์ทางโทรศัพท์มือถือของท่านมาบ้างแล้ว แต่ท่านก็คงอ่านผ่านๆ ตาไปอย่างนั้น คงไม่เก็บเอามาคิดหรือตีความประการใด แต่ท่าน ผศ.เจียรชัย กลับมองและติดตาม ประหนึ่งว่าตนเองคือตัวละครในนั้น แล้วสะท้อนภาพที่รับชมออกมาเป็นมุมมองของชีวิตได้อย่างเหลือเชื่อมากๆ พร้อมทั้งให้บทสรุป และคำคมที่ประทับใจจนเราสามารถจดจำได้ง่ายอีกด้วย ส่วนเรื่องราวที่เขียนจากประสบการณ์ตรงของท่านในบทอื่นๆ ก็มีความน่าสนใจไม่แพ้กัน โดยเฉพาะในบท “แม่จนสอนลูก” และ “กระจกที่ไร้เงา” เป็นมุมมองของชีวิตและให้กำลังใจที่ดีแก่ชีวิตผมเองเช่นกัน หวังว่าท่านคงตัดสินใจไม่ผิดและคงไม่คิดเสียตายเงินหากได้ตัดสินใจซื้อหนังสือเล่มนี้มาสองเล่ม โดยเล่มหนึ่งเพื่อตัวท่านเอง ส่วนอีกเล่มเพื่อคนที่ท่านรัก เพราะ “หมดตัวไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ถ้าหมดใจอะไรก็ไม่เหลือ”

ดร.กุลชาติ จุลเพ็ญ
ดอกเตอร์จากกองขยะ

คำนำผู้เขียน

ผมเคยสงสัยว่า ทำไมคนที่ผิดหวังในชีวิตสองคนจึงมีจุดจบของชีวิตที่ไม่เหมือนกัน คนหนึ่งอาจตัดสินใจฆ่าตัวตาย ส่วนอีกคนตัดสินใจสู้ชีวิตต่อไป หรือทำไมนักมวยบางคนที่ยืนชกไปแล้วเป็นรองคู่ต่อสู้มาก โดนต่อยจนหน้าตาบวมปูด ดูไม่มีวีแววที่จะชนะ แต่ก็ยังไม่ยอมแพ้ ออกมาสู้ทุกยก สุดท้ายกลับกลายเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ

เมื่อพิจารณาสองเหตุการณ์ข้างต้น ทำให้ผมเข้าใจได้ว่า หากเรามีจิตใจที่เข้มแข็ง หรือมีกำลังใจที่เต็มเปี่ยม ก็จะสามารถพลิกชีวิตตัวเองจากสถานการณ์อันเลวร้ายให้ดีขึ้นได้ แม้ร่างกายจะบอกว่า “ไม่ไหวแล้ว” ก็ตาม

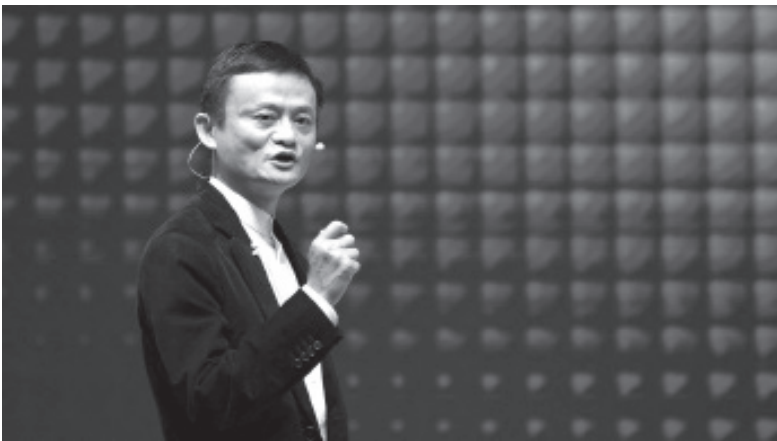
เมื่อย้อนดูชีวิตของคนเรา ซึ่งมีมากมายหลายด้านเหลือเกิน “การบริหารชีวิต” จึงต้องคิดให้รอบคอบ ทั้งการเรียน ความรัก การทำงาน การเงิน ครอบครัว พ่อแม่ แม้กระทั่งการทำประโยชน์เพื่อสังคม ทุกอย่างเป็นส่วนผสมของชีวิตทั้งสิ้น หนังสือ “หมดตัวไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ถ้าหมดใจอะไรก็ไม่เหลือ” เล่มนี้เปรียบเสมือน “ป้ายบอกทางเล็กๆ” ที่ชี้ทางให้เราออกจากขอยแคบๆ ไปสู่นถนนใหญ่ เป็นกำลังใจให้ต่อสู้กับอุปสรรคและความท้าทายของชีวิต เพื่อพิชิตจุดหมายปลายทางที่เราต้องการ

หากข้อมูลส่วนหนึ่งส่วนใดในหนังสือเล่มนี้มีความคลาดเคลื่อน หรือผิดพลาดประการใด ผมขออภัยมา ณ ที่นี้ และขอความกรุณาแจ้งกลับมาที่ผมด้วยนะครับ เพื่อผมจะนำไปแก้ไข ปรับปรุงให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น สุดท้ายนี้ขอขอบคุณ “สำนักพิมพ์โพสท์บุ๊กส์” ที่ช่วยผลักดันและส่งต่อ “กำลังใจ” จากผมถึงมือผู้อ่านทุกท่าน และขอ

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้แล้วจ่ายเงินแสดงความ
เป็นเจ้าของ ขอขอบคุณมากครับ

Aj.Man เอียร์ชัย พันธุ์คง

ความล้มเหลวไม่ใช่พ่ายแพ้ แต่คือ บทเรียน

ณ เมืองหางโจว มณฑลเจ้อเจียง สาธารณรัฐประชาชนจีน

“หม่า หยุน” เด็กชายรูปร่างผอมบางและเรียนหนังสือไม่เก่ง
ต้องอดทนเรียนซ้ำชั้นในระดับอนุบาลถึง 7 ปี เนื่องจากพัฒนาการ
ด้านการเรียนช้ากว่าเด็กคนอื่นๆ

นอกจากนี้สมัยเรียนมัธยมเขายังสอบตก 5 ครั้ง และต้องสอบ เอ็นทรานซ์ถึง 3 ครั้งกว่าจะได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัย เมื่อเจาะลึกลงไป ในสองครั้งแรกพบว่า เขาได้คะแนนวิชาคณิตศาสตร์เพียง 1 คะแนน จากคะแนนเต็ม 120 คะแนน

แม้ความรู้จะน้อย แต่ความฝันของเขายิ่งใหญ่ เขาใฝ่ฝันอยาก จะเข้าเรียนมหาวิทยาลัยชื่อดังอย่าง “ฮาร์วาร์ด” และเลข “10” ก็ คือจำนวนครั้งที่เขาพยายามสอบเข้า แต่สุดท้ายเขาก็สอบไม่ผ่านทั้ง สิบครั้ง

ถึงวัยทำงานเขาไปสมัครงานที่ร้าน KFC ในครั้งนี้มีผู้สมัคร ทั้งหมด 24 คน แต่ KFC รับเพียง 23 และหนึ่งคนที่ KFC ปฏิเสธ คือ “หมา หยุน”

จากนั้นเขาหันไปสอบรับราชการเป็นตำรวจ คราวนี้มีผู้สมัคร 5 คน มีเพียง 4 คนสอบผ่านได้เป็นตำรวจ คนเดียวที่ไม่ผ่านก็คือ “หมา หยุน”

หมา หยุนสรุปเรื่องนี้ไว้ว่า แม้จะโดนปฏิเสธสักกี่ครั้ง ขอให้คุณ ทำความเคยชินกับมัน อย่าละทิ้งความฝัน อย่าใส่ใจกับคำครหาของ คนอื่น จงแน่วแน่ในสิ่งที่ตนเองเชื่อมั่น

และคำพูดที่ผมคิดว่าคมที่สุดของหมา หยุน คือ

“ความล้มเหลวเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จของผม”

ปัจจุบันโลกรู้จักหมา หุ่นในชื่อ “แจ็ค หมา” พญามังกรแห่งอาณาจักรอาลิบาบา และบุคคลที่ร่ำรวยที่สุดอันดับสองของจีน ในปี ค.ศ. 2016 มีทรัพย์สินประมาณ 30,600 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ต้นทศวรรษที่ 70 เด็กหนุ่มจากนิวยอร์ก หอบเอาความฝันที่ต้องการเป็นนักแสดงชื่อดัง เดินทางมายังฮอลลีวูด พร้อมด้วยสุนัขคู่ใจพันธุ์บูลแมสตีฟฟ์ที่ชื่อ “บัทคัส”

ครั้งหนึ่งเขาตระเวนหาเอเจนซี่ที่ทำการคัดเลือกนักแสดงเพียงเพื่อขอบทแสดงเล็กๆ ให้แก่ตัวเอง แต่สุดท้ายไม่มีสตูดิโอไหนรับเขา เป็นนักแสดง ว่ากันว่า 1,850 คือจำนวนครั้งที่เขาโดนปฏิเสธจากสตูดิโอในการสมัครงานตำแหน่งนักแสดงของเขา พุดง่ายๆ ว่า เขาโดนปฏิเสธถึง 1,850 ครั้ง

และในครั้งที่เขาได้งานแสดง เขาต้องนอนรอที่สตูดิโอข้ามวันข้ามคืน แต่นี่ก็ไม่ได้ทำให้เขากลายเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงได้ เขาทำได้เพียงแคหารายได้พอประทังชีวิตไปวันๆ

เมื่อไม่มีงาน ก็ไม่มีเงิน เมื่อไม่มีเงิน ก็ไม่มีอะไรจะกิน

จากความฝันที่จะเป็นนักแสดงอันโด่งดัง เขากลายมาเป็น “คนเร่ร่อน” ในเพียงข้ามคืน บางครั้งเขาต้องนอนตามป้ายรถเมล์ หรือไม่กี่สถานีรถประจำทาง

จุดต่ำสุดในชีวิตเด็กหนุ่มคนนี้ก็ คือ การตัดสินใจขายเพื่อนรักต่างสายพันธุ์ที่เขารักมากที่สุด คือ เจ้าบัทคัส สุนัขคู่ใจ เหตุผลคือเขาไม่มีเงินซื้ออาหารให้มัน เดิมทีเขาตั้งใจจะขายเจ้าบัทคัสในราคา

50 ดอลลาร์ แต่ผู้ชายแปลกหน้าคนหนึ่งในบาร์ต่อรองเหลือ 25 ดอลลาร์ และเขาก็ขายสุนัขคู่ใจในราคาที่เขาจะนำหุดูนี้

วันหนึ่งขณะที่เขานั่งดูการถ่ายทอดสดการชกมวยชิงแชมป์โลก ระหว่าง “มูฮัมหมัดอาลี กับ ซัค เร็บเนอร์” ซึ่งก่อนชกอาลีเป็นต่อ เร็บเนอร์อยู่มาก เนื่องจากเร็บเนอร์อายุ 35 ปี ขณะที่อาลียังหนุ่ม ย่างแน่น แต่เมื่อขึ้นเวทีกว่าที่อาลีจะเอาชนะเร็บเนอร์ได้ก็เข้าปลายยก สุดท้ายแล้ว

แม้จะพ่ายแพ้ แต่ “ความทรหดอดทน” ของเร็บเนอร์ก็กลับกลายเป็นแรงบันดาลใจให้เด็กหนุ่มคนนี้ลุกขึ้นมาเขียนบทภาพยนตร์เกี่ยวกับ นักมวยชาวอิตาลีคนหนึ่งที่มีแพสชั่นเหมือนกับที่เขาเชื่อ นั่นคือ “สู้เท่านั้นที่จะทำให้ได้ชัยชนะกลับมา”

เขาใช้เวลา 3 วัน 3 คืน เขียนบทภาพยนตร์เรื่องนี้จนเสร็จ จากนั้นเขาก็นำมันไปเปรขายให้บริษัทผลิตภาพยนตร์ โดยมีชื่อแม้ว่า “เขาจะขายให้แก่บริษัทที่ให้เขาแสดงเป็นนักมวยซึ่งเป็นตัวเอกในเรื่องนี้เท่านั้น”

และแน่นอนว่า เขาถูกปฏิเสธหลายครั้ง แต่ในที่สุดก็มีบริษัทแห่งหนึ่งเสนอราคาให้เขาสูงถึง 125,000 ดอลลาร์ ซึ่งเป็นข้อเสนอที่ยากจะปฏิเสธ แต่เขาก็กััดฟันไม่ขายภาพยนตร์เรื่องนี้ให้ เหตุผลก็คือ “เขาไม่ได้เล่นเป็นนักมวยตัวเอกในเรื่องนี้”

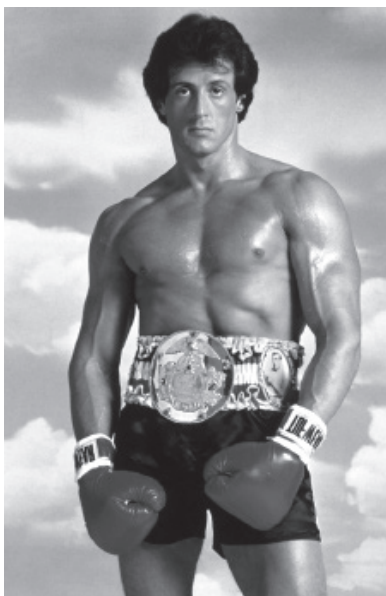
ต่อมาบริษัทดังกล่าวก็อัปข้อเสนอสูงขึ้นเป็น 250,000 และ 325,000 ดอลลาร์ตามลำดับ แต่เขาก้ยังคงปฏิเสธด้วยเหตุผลเดิม คือ “ผมต้องการแสดงเอง”

ในที่สุดบริษัทก็ยอมรับเงื่อนไขให้เขาเล่นเป็นตัวละครเอกของเรื่องนี้ได้ โดยจ่ายค่าบทภาพยนตร์เพียง 35,000 ดอลลาร์ และการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้ก็สำเร็จลุล่วง เขาดีใจมากที่ทำความฝันของเขาสำเร็จ

เมื่อได้เงินแล้ว สิ่งแรกที่เขาทำคือ นำเงินไปซื้อเจ้าบทคัส สุนัขคู่ใจที่เขาขายไปในราคา 25 ดอลลาร์กลับมา เขาไปนั่งรอขายแปลงหน้า ที่ซื้อเจ้าบทคัสที่ร้านเหล้าร้านเดิมเป็นเวลาสามวัน

เมื่อเจอตัว เขาเสนอเงิน 100 ดอลลาร์แลกกับหมาคู่ใจ แต่ชายแปลงหน้าไม่ขายให้ มีหน้าซำยังเรียกราคาสูงกว่านี้อีก และในที่สุดค่าตัวของเจ้าบทคัสก็เคาะที่ราคา 15,000 ดอลลาร์

ในปี ค.ศ. 1976 เมื่อภาพยนตร์ที่เขาเขียนบทและแสดงเองเรื่องนี้ออกฉาย ก็สามารถทำรายได้กว่า 200 ล้านดอลลาร์ และได้รับรางวัลออสการ์หลายสาขา หนึ่งในนั้นคือรางวัลนักแสดงสมทบยอดเยี่ยม ซึ่งเป็นของใครไปไม่ได้ นอกจากเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่เรารู้จัก เขาคือ “ซิลเวสเตอร์ สตอลโลน” ที่รับบท “ร็อกกี้ บัลโบ” นักมวยจอมแกร่งในภาพยนตร์เรื่อง “Rocky” นั่นเอง

จากการโดนปฏิเสธถึง 1,850 ครั้ง ใช้ชีวิตเร่ร่อนขายสุนัขที่รักไปด้วยราคา 25 ดอลลาร์ เพื่อหาเงินประทัง

ชีวิต สู่การเป็นนักแสดงระดับรางวัลออสการ์ “ความสำเร็จที่ใช่” ของสตอลโลนตั้งอยู่บนภูเขาแห่งความไม่ใช่หรือที่หลายคนเรียกว่า “ความล้มเหลว”

แต่ “โทมัส อัลวา เอดิสัน” กลับเรียกความล้มเหลวแบบนี้ว่า “หนทางแห่งความไม่ใช่” หาใช่ความล้มเหลวแบบธรรมดาทั่วไปไม่

สตอลโลนแค่พบความไม่ใช่หลายพันครั้ง แต่ด้วยความอดทน ไม่ย่อท้อ เขาจึงพบกับคำว่า “ใช่” ในที่สุด

ทั้งเรื่องของ “แจ๊ค หม่า” และ “ซิลเวสเตอร์ สตอลโลน”

ทำให้เราพบความจริงข้อหนึ่งที่ว่า “หากเราไม่หยุดการลงมือ สู้สุดท้ายจะทำให้เราพบการลงถูก” เพียงแต่เราไม่รู้ว่า “ต้องลงมือกี่ครั้งจึงจะพบกับการลงถูกเพียงครั้งเดียว”

เพื่อที่จะอธิบายเรื่องนี้ให้กระจ่าง เห็นที่ต้องฟัง “มิสเตอร์บิน”

ในภาพยนตร์เบาสมองเรื่อง มิสเตอร์บิน พักร้อนนี้มีฮา (Mr. Bean's Holiday)

หนังเริ่มต้นขึ้นเมื่อมิสเตอร์บินได้รับรางวัลจากกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งรางวัลนั้นเป็นตั๋วเดินทางไปพักร้อนที่เมืองคานส์ ประเทศฝรั่งเศส

ระหว่างการเดินทาง มิสเตอร์บินทำให้สองพ่อลูกที่กำลังจะไปร่วมงานเทศกาลภาพยนตร์ที่เมืองคานส์ต้องพลัดหลงกันที่สถานีรถไฟแห่งหนึ่ง

พ่อของเด็กไปกับบรถไฟ ส่วนลูกชายตกรถอยู่กับมิสเตอร์บินที่ชานชาลา มิสเตอร์บินเสนอไอเดียให้เด็กชายใช้โทรศัพท์สาธารณะโทรไปหาพ่อที่อยู่บนรถไฟเพื่อนัดแนะกันว่าจะไปเจอกันที่ไหน

เด็กจำเบอร์โทรพ่อได้เพียง 8 ตัว ขาดสองตัวหลัง มิสเตอร์บินแก้ปัญหาโดยการเขียนเบอร์โทรทั้งแปดตัวแล้วตามด้วยเลข 00, 01, 02, ...จนถึงเลข 99 แล้วทำการโทรทีละเบอร์ เบอร์ไหนไม่ใช่ก็จะขีดออก ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนเจอเบอร์ที่ใช้ แต่เสียดายที่พวกเขาหมดเงินในการโทร.ซะก่อน มิฉะนั้นก็จะเจอเบอร์ที่ใช้ร้อยเปอร์เซ็นต์

สมมติว่าเบอร์โทรที่ถูกต้องคือเลข 8 ตัว ตามด้วยสองตัวสุดท้ายคือ 99 นั่นหมายความว่า 99 ครั้งก่อนหน้านี้นี้ไม่ใช่ความล้มเหลว แต่หมายถึงเบอร์ที่ไม่ใช่ ทำให้พวกเขาเข้าใกล้เบอร์ที่ใช้ไปเรื่อยๆ แค่นี้เอง

ทุกครั้งที่ล้มเหลว ผิดพลาด หรือโดนปฏิเสธ มันแค่ “ไม่ใช่” ไม่ได้เป็นความล้มเหลวสมบูรณ์แบบ

ยิ่งโดนปฏิเสธ ยิ่งทำให้เราเข้าใจความสำเร็จ เหมือนที่ “แจ๊ค หม่า”
พูดเอาไว้ว่า “ความล้มเหลวเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จของผม”

ความยิ่งใหญ่ของการให้

ณ โรงแรมเบลเลอู พิลาดิเลเฟีย สหรัฐอเมริกา

ในคืนที่ลมแรงและฝนตกหนัก สองสามีภรรยาสูงอายุคู่นี้ กำลังมองหาที่พัก ทั้งคู่เดินเข้าไปในโรงแรมเล็กๆ แห่งหนึ่ง และถามเสมียนหนุ่มที่หน้าเคาน์เตอร์ว่า “คุณมีห้องพักร้างๆ ให้เราสักห้องไหมครับ”

เสมียนหนุ่มบอกข่าวร้ายแก่พวกเขาว่า “เสียใจด้วยครับ ห้องของเรา ถูกจองเต็มหมดแล้ว เนื่องจากจะมีการประชุมนานาชาติเร็วๆ นี้ครับ”

“แต่ผมก็ไม่สามารถให้พวกคุณออกไปเผชิญกับสภาพอากาศแย่งๆ
ข้างนอกนั้นได้หรอกครับ”

ว่าแล้วเสมียนหนุ่มก็หันกลับไปหยิบกุญแจห้องของเขา แล้วยื่น
ให้สองสามีภรรยา พร้อมกับพูดว่า

“คุณสามารถใช้ห้องผมได้ มันไม่ได้สะดวกสบายเท่าไรหรอกครับ
แต่คืนนี้คุณสามารถพักอาศัยที่นี่ได้แน่นอนครับ”

สองสามีภรรยารู้สึกเกรงใจกับข้อเสนอของเสมียนหนุ่ม และ
เอ่ยปากถามกลับไปว่า “หากคุณให้ห้องแก่พวกเรา แล้วคืนนี้คุณจะไป
นอนที่ไหน”

เสมียนหนุ่มตอบว่า “โอ้! ผมยังหนุ่มและโสดครับ ผมสามารถ
นอนแถวๆ ล็อบบี้นี้ได้ ไม่ต้องเป็นห่วง สบายมากครับ คุณทั้งสอง
กรุณารับความช่วยเหลือของผมไว้เถอะครับ ผมไม่สามารถให้คุณ
ทั้งสองออกไปข้างนอกนั้นได้แน่ๆ” เขาอ้อนวอน

สองสามีภรรยาเห็นความตั้งใจของเสมียนหนุ่มที่จะช่วยเหลือ
พวกเขา จึงรับกุญแจและเข้าพักในห้องของเขาในคืนนั้น

เช้าตรู่ของวันถัดมา ที่หน้าเคาน์เตอร์

ก่อนจะออกจากโรงแรม ชายชราเดินไปขอบคุณและต้องการจะ
มอบรางวัลเล็กๆ น้อยๆ เพื่อตอบแทนในความมีน้ำใจของเสมียนหนุ่ม
แต่เสมียนหนุ่มตอบว่า “ท่านไม่ต้องให้เงินหรืออะไรกับผมหรอกครับ
ผมรับไว้ไม่ได้หรอก ผมทำไปเพียงเพื่อต้องการจะช่วยเหลือพวกท่าน
จริงๆ ครับ”

เมื่อเสมียนหนุ่มพูดจบ ชายชรายิ้มตอบ และพูดว่า “คุณเป็นคนดี
จริงๆ และผมเห็นอะไรในตัวคุณรู้ไหม ผมเห็นความเป็นผู้จัดการใน

ตัวคุณ ในอนาคตคุณจะได้เป็นหนึ่งในผู้จัดการโรงแรมที่ดีที่สุด
ในสหรัฐอเมริกาอย่างแน่นอน”

เสมียนหนุ่มตอบกลับอย่างอ่อนน้อมว่า “ผมมีความสุขดีกับการ
ทำงานที่โรงแรมเล็กๆ แห่งนี้ครับ ผมไม่มีทักษะอะไรที่จะทำในสิ่งที่
ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้ได้หรอกครับ แต่ก็ขอขอบคุณสำหรับคำชมนะครับ”

ชายชราทิ้งท้ายด้วยประโยคที่ยิ่งใหญ่และสำคัญมากกับอนาคต
ของเสมียนหนุ่มในสามปีต่อมาว่า

“หากวันหนึ่งวันใดผมมีโรงแรมเป็นของตัวเองสักแห่ง ผมจะ
เชิญคุณมาร่วมงานกับเรานะ”

เสมียนหนุ่มยิ้ม และตอบติดตลกกลับไปว่า “ได้ครับ ถ้าคุณ
สร้างมันเสร็จ ผมจะไปร่วมงานกับคุณแน่นอน”

“แล้วเจอกันนะพ่อหนุ่ม” ชายชราให้คำมั่นสัญญา

สามปีผ่านไป เสมียนหนุ่มลืมเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นในคืนนั้น
ไปแล้ว แต่แล้ววันหนึ่งเขาได้รับจดหมายที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเขาไป
อย่างสิ้นเชิง

ภายในจดหมายฉบับดังกล่าวไม่ได้เขียนข้อความสำคัญอะไรเลย
นอกจากตัวเครื่องบินไปนิวยอร์ก และมีเพียงข้อความสั้นๆ ที่เชิญเขา
เข้าร่วมงานเปิดตัวโรงแรมโดยไม่ได้บอกเหตุผลว่าทำไมถึงต้องเป็นเขา
เขาลังเลกับคำเชิญดังกล่าว แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจไปตามคำเชิญ
นั้น

ที่นิวยอร์ก เขาได้พบกับชายชราคนที่เขาเคยให้กุญแจห้องพัก

ของตัวเองเมื่อสามปีก่อนอีกครั้งหนึ่ง

ชายชรานำเขาไปยังมุมหนึ่งของถนนในย่านฟิฟท์ อเวนิว ซึ่งไปที่ตึกขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า แล้วบอกกับเสมียนหนุ่มว่า “นั่นคือโรงแรมของผมเอง เพิ่งสร้างเสร็จ มันรอให้คุณมาบริหารอยู่นะ”

เสมียนหนุ่มไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ชายชราพูด

“นี่คุณเล่นตลกอะไรกับผมรีเปล่าครับ” เขาถามกลับด้วยความตื่นเต็น

และในวันนี้เองที่โรงแรมทรูทราแห่งนี้ได้มีผู้จัดการโรงแรมคนแรกชื่อ “จอร์จ ชาร์ลส์ โบลท์” อดีตเสมียนโรงแรมเล็กๆ แห่งหนึ่งจากฟิลาเดลเฟียนั่นเอง

“จอร์จ ชาร์ลส์ โบลท์” บริหารโรงแรมแห่งนี้เป็นเวลา 23 ปี และเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1916

โรงแรมทรู 47 ชั้น ในเมืองแมนฮัตตันแห่งนี้มีชื่อว่า “โรงแรมวอลดอร์ฟ แอสโทเรีย” และสองสามีภรรยาสูงอายุคู่นี้ก็คือ “วิลเลียมวอลดอร์ฟ แอสเตอร์” และ “แนนซี แอสเตอร์”

ผมเชื่อมาตลอดว่า
“ไม่ว่างานอะไร ตำแหน่งไหน
ถ้าเรามีความตั้งใจ จริงใจ ใฝ่ดี
ย่อมมีวันก้าวหน้า”

และ

“การให้ ยิ่งใหญ่เสมอ” ครับ

ในยุคของการทำธุรกิจที่ใครๆ ก็บอกว่า “ยุค 4.0” คนส่วนใหญ่อาจพึ่งพาเทคโนโลยีดิจิทัลจนลืมความเป็นมนุษย์ไปรีไปเล่า

บ่อยครั้งที่เราเห็นเจ้าของธุรกิจเชื่อในเรื่องของ “ผลกำไร” มากกว่า “ความเห็นใจของเพื่อนมนุษย์”

พวกเขาทำการตลาด ที่บอกความจริงแค่ “ครึ่งเดียว” กับผู้บริโภค

พวกเขาไม่ไยดีกับลูกค้าที่เข้ามาเพียงเพื่อ “ดูสินค้าแต่ไม่ควักเงินซื้อ”

พวกเขา “เสนอขายสินค้า” จนไม่มีเวลา “ถามหา ความจำเป็นและข้อจำกัดของลูกค้า”

พวกเขา “จะขอเวลาคุณสิบนาที” แต่ไม่มี เว้นวรรคให้คุณได้ต่อรองใดๆ

หากเราไม่ใช่ลูกค้าของพวกเขา เขาจะไม่ยอม ให้เราจอดรถหน้าร้านของพวกเขาโดยเด็ดขาด

ฯลฯ

บางครั้ง “การให้” ในสิ่งที่เราคิดว่า “เล็กน้อย น้อยๆ” มันอาจจะ “ยิ่งใหญ่” ในสายตาคนรับก็ได้

ครั้งหนึ่งผมนั่งรถแท็กซี่จากเคหะร่มเกล้าไปสนามบินดอนเมือง ระหว่างทางคนขับชวนผมคุยเรื่องภาวะเศรษฐกิจหลังจากหมดตัวในสมัยต้มยำกุ้ง เขาบอกผมว่า เขาสะสมเงินจากการขับแท็กซี่ได้ประมาณ 1 แสนบาท อยากจะทำธุรกิจอีกครั้ง ผมถามว่าครั้งที่เจ๊งพี่ทำธุรกิจอะไร คนขับบอกว่า “ผมขายสาหร่ายทอด” เราคุยกันต่อถึงโอกาสทางธุรกิจและสิ่งที่พี่เขาจะทำ

เมื่อถึงสนามบินฯ หลังจากจ่ายค่าแท็กซี่แล้ว ผมควักเงินอีก 300 บาทยื่นให้คนขับ และบอกว่า “นี่ไม่ใช่เงินค่าทิป แต่เป็นเงินที่ผมขอร่วมหุ้นธุรกิจกับพี่ด้วย ผมไม่รู้ว่าพี่จะทำธุรกิจอะไรในอนาคต แต่ขอให้พี่รู้ว่า พี่ไม่ได้ทำคนเดียว พี่มีหุ้นส่วนอีกหนึ่งคน นั่นคือผม” คนขับยกมือไหว้ขอบคุณ ผมปิดประตูรถหันหลังจากไป

เงิน 300 บาทนี้ หากอยู่กับผม คงไม่ทำให้ชีวิตผมเปลี่ยนแปลงอะไรมากนัก แต่สำหรับใครบางคน นี่อาจจะเป็น “กำลังใจ” ก้อนโตที่ต่อยอด “ความฝัน” ไปสู่ “อนาคต” ที่ดีขึ้นได้

การให้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ “ให้แล้วไม่ต้องรอรับกลับ” ยกเว้นเงินทอง นอกจากรอรับกลับ อย่าลืมนับด้วย

